

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการศึกษาเฉพาะในนักเรียนกีฬาเชือกตะกร้อไทย อุ่นอายุ 12 – 18 ปี ซึ่งเป็นนักเรียนของโรงเรียนกีฬาประจำจังหวัดสุพรรณบุรี ที่ไม่มีประวัติการบาดเจ็บข้อเข่าอย่างรุนแรง และเคยได้รับการคัดเลือกเข้าร่วมการแข่งขันตั้งแต่ระดับโรงเรียน จำนวน 36 คน ประกอบด้วยเพศชาย 18 คน และเพศหญิง 18 คน โดยมีรายละเอียดผลการวิจัยดังนี้

1. ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนกีฬาเชือกตะกร้อไทยในโรงเรียนกีฬาประจำจังหวัดสุพรรณบุรี จำนวน 36 คน ประกอบด้วยเพศชาย 18 คน และเพศหญิง 18 คน ที่เข้าร่วมในการศึกษาครั้งนี้ มีค่าเฉลี่ยของอายุ น้ำหนัก และส่วนสูงไม่แตกต่างกัน ดังแสดงให้เห็นในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าเฉลี่ย ($mean \pm SEM$) ของอายุ น้ำหนัก และส่วนสูง ของนักกีฬาเชือกตะกร้อหญิง และนักกีฬาเชือกตะกร้อชาย

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (คน)	อายุ (ปี)	ส่วนสูง (เซนติเมตร)	น้ำหนัก (กิโลกรัม)
นักกีฬาหญิง	18	17.00 ± 2.43	157.67 ± 4.63	48.72 ± 5.31
นักกีฬาชาย	18	16.24 ± 0.75	166.29 ± 4.30	51.24 ± 3.53
รวม	36	16.63 ± 1.83	161.86 ± 6.21	49.94 ± 4.65

จากตารางที่ 1 ชี้ว่าแสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าเฉลี่ย ($mean \pm SEM$) ของอายุ น้ำหนัก และส่วนสูง ของนักกีฬาเชือกตะกร้อ พนวนนักกีฬาเชือกตะกร้อหญิง จำนวน 18 คน มี อายุเฉลี่ย 17.00 ± 2.43 ปี ส่วนสูง $157.67 \pm$ เซนติเมตร น้ำหนักเฉลี่ย 48.72 ± 5.31 กิโลกรัม ส่วนนัก กีฬาเชือกตะกร้อชาย จำนวน 18 คน มีอายุเฉลี่ย 16.24 ± 0.75 ปี ส่วนสูง 166.29 ± 4.30 เซนติเมตร น้ำหนักเฉลี่ย 51.24 ± 3.53 กิโลกรัม เมื่อรวมนักกีฬาทั้งสองกลุ่ม จำนวน 36 คน มีอายุเฉลี่ย 16.63 ± 1.83 ปี ส่วนสูง 161.86 ± 6.21 เซนติเมตร น้ำหนักเฉลี่ย 49.94 ± 4.65 กิโลกรัม

2. ความสามารถในการรับรู้ตัวแหน่งของข้อเข่า

การวิเคราะห์ความสามารถในการรับรู้ตัวแหน่งของข้อเข่าในกลุ่มตัวอย่าง โดยการเปรียบเทียบระหว่างก่อนและหลังการใส่อุปกรณ์ประคองเข่า และการเปรียบเทียบผลการออกกำลังกายต่อการใส่อุปกรณ์ประคองเข่า ระหว่างก่อนและหลังการออกกำลังกาย ได้กระทำโดยการนำค่าของศักยภาพเคลื่อนไหวข้อเข่าให้ได้ใกล้เคียงกันที่กำหนดไว้ จำนวน 3 ครั้ง มาทำการคำนวณหาค่าของศักยภาพเคลื่อนล้มบูรณา ซึ่งเป็นค่าที่ได้จากค่าของศักยภาพเคลื่อนไหวข้อเข้าข้างที่นักกีฬาทำได้เอง แล้วบวกหรือลบด้วยค่าของความมุ่งมาตรฐานที่กำหนด โดยไม่คำนึงถึงทิศทางทั้ง 3 ครั้ง แล้วนำมาคำนวณหาค่าเฉลี่ยของศักยภาพเคลื่อนล้มบูรณา สำหรับนักกีฬาที่มุ่งอข้อเข่า 30 และ 60 องศา โดยแบ่งค่าของศักยภาพที่วัดในภาวะต่างๆออกเป็น 4 กลุ่ม คือ 1) ก่อนออกกำลังกาย-ไม่ใส่อุปกรณ์ประคองเข่า (ก่อน-ไม่ใส่) 2) ก่อนออกกำลังกาย-ใส่อุปกรณ์ประคองเข่า (ก่อน-ใส่) 3) หลังออกกำลังกาย-ไม่ใส่อุปกรณ์ประคองเข่า (หลัง-ไม่ใส่) และ 4) หลังออกกำลังกาย-ใส่อุปกรณ์ประคองเข่า (หลัง-ใส่)

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($mean \pm SEM$) ของค่าของศักยภาพเคลื่อนล้มบูรณาของมุ่งการเคลื่อนไหวของข้อเข่าที่มุ่งอข้อเข่า 30 องศา ในภาวะปกติ (ก่อนออกกำลังกาย) และภาวะล้า (หลังออกกำลังกาย) ของนักกีฬาที่ใส่และไม่ใส่อุปกรณ์ประคองเข่า

กลุ่มตัวอย่าง	ก่อน-ไม่ใส่	ก่อน-ใส่	หลัง-ไม่ใส่	หลัง-ใส่
นักกีฬาหญิง	3.71 ± 3.22	3.11 ± 1.42	2.14 ± 2.83	3.27 ± 2.64
นักกีฬาชาย	4.70 ± 4.70	4.00 ± 2.82	2.26 ± 2.31	2.32 ± 1.89
รวม	4.20 ± 4.00	3.55 ± 2.25	2.20 ± 2.55^a	2.79 ± 2.32

a หมายถึงแตกต่างจากก่อน-ไม่ใส่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p-value < 0.05$

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($mean \pm SEM$) ของค่าของศักยภาพเคลื่อนล้มบูรนาในภาวะอข้อเข่าที่มุ่ง 30 องศา ของนักกีฬาเชื้อชาติไทย และนักกีฬาเชื้อชาติพะรือชา พบว่าในการเคลื่อนไหวข้อเข่าที่มุ่งมาตรฐาน 30 องศาของนักกีฬาทั้งหญิงและชาย เมื่อไม่ได้สวมใส่อุปกรณ์ประคองเข่าภายนอกจะลดลงการออกกำลังกาย (หลัง-ไม่ใส่) จะมีค่าของศักยภาพเคลื่อนล้มบูรนาอยู่ที่สุด แต่ก็ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติทั้งในนักกีฬาทั้งสองเพศ

แต่เมื่อนำข้อมูลของนักกีฬาทั้งสองกลุ่มมา срав�กัน จะพบว่าค่าของศ้าความคลาดเคลื่อนสัมบูรณ์ในการขอเข้าที่มุม 30 องศา ของนักกีฬาภายหลังการออกกำลังกายโดยไม่ใส่อุปกรณ์ประคองเข่า (หลัง-ไม่ใส) ก็มีค่าน้อยที่สุด และน้อยกว่าภาวะก่อนออกกำลังกายโดยไม่ใส่อุปกรณ์ประคองเข่า (ก่อน-ไม่ใส) มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.05$)

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (mean \pm SEM) ของค่าของศ้าความคลาดเคลื่อนสัมบูรณ์ของมุนการเคลื่อนไหวของข้อเข้าที่มุมของข้อเข่า 60 องศา ในภาวะปกติ (ก่อนออกกำลังกาย) และภาวะล้า (หลังออกกำลังกาย) ของนักกีฬาที่ใส่และไม่ใส่อุปกรณ์ประคองเข่า

กลุ่มด้วยอย่าง	ก่อน-ไม่ใส	ก่อน-ใส	หลัง-ไม่ใส	หลัง-ใส
นักกีฬาหญิง	6.14 \pm 5.18	4.85 \pm 3.57	5.19 \pm 4.41	5.41 \pm 3.24
นักกีฬาชาย	5.52 \pm 5.82	3.86 \pm 2.99	4.04 \pm 3.05	4.77 \pm 3.09
รวม	5.83 \pm 5.44 ^c	4.36 \pm 3.29 ^{a,d}	4.62 \pm 3.78 ^d	5.09 \pm 3.13 ^{b,c}

a หมายถึงแตกต่างจากก่อน-ไม่ใส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p\text{-value} < 0.05$

b หมายถึงแตกต่างจากหลัง-ไม่ใส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p\text{-value} < 0.05$

c หมายถึงแตกต่างจากก่อน-ใส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p\text{-value} < 0.05$

d หมายถึงแตกต่างจากหลัง-ใส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ $p\text{-value} < 0.05$

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (mean \pm SEM) ของค่าศ้าความคลาดเคลื่อนสัมบูรณ์ในการขอเข้าที่มุม 60 องศา ของนักกีฬาเข้าบักตะกร้อหญิง และนักกีฬาเข้าบักตะกร้อชาย พนวณการเคลื่อนไหวข้อเข่าที่มุมมาตรฐาน 60 องศาของนักกีฬาทั้งชายและหญิง เมื่อสวมใส่อุปกรณ์ประคองเข่าในภาวะก่อนการออกกำลังกาย (ก่อน-ใส) จะมีค่าของศ้าความคลาดเคลื่อนสัมบูรณ์น้อยที่สุด ในขณะที่การไม่ได้สวมใส่อุปกรณ์ประคองเข่าในภาวะก่อนการออกกำลังกาย (ก่อน-ไม่ใส) ของนักกีฬาทั้งสองเพศ จะมีค่าเฉลี่ยของศ้าความคลาดเคลื่อนสัมบูรณ์มากที่สุด แต่ก็ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในค่าของศ้าความคลาดเคลื่อนสัมบูรณ์ของมุนการเคลื่อนไหวข้อเข่าของนักกีฬาทั้งสองเพศ

แต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลของทั้งสองกลุ่มมา сравníกัน กลับพบว่า มีความแตกต่างของค่าของศ้าความคลาดเคลื่อนสัมบูรณ์ของมุนการเคลื่อนไหวข้อเข่าที่ 60 องศา โดยในภาวะก่อนออกกำลังกาย ขณะที่นักกีฬาสวมใส่อุปกรณ์ประคองเข่า (ก่อน-ใส) จะเคลื่อนไหวมีความคลาดเคลื่อนน้อยกว่าขณะที่

ไม่ได้ส่วนໃสอุปกรณ์ประจำเช่า (ก่อน-ไม่ใช่) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.05$) ส่วนภายนอกการออกกำลังกาย กลับพบว่าการเคลื่อนไหวข้อเข่าที่มุ่งอเข่า 60 องศา ขณะที่นักกีฬาสวมใส่อุปกรณ์ประจำเช่า (หลัง-ใช่) จะมีค่าของความคลาดเคลื่อนล้มบูรณาในการข้อเข่ามากกว่า การไม่ได้ส่วนໃสอุปกรณ์ประจำเช่า (หลัง-ไม่ใช่) อย่างชัดเจน นอกจานี้ยังพบว่า การสวมใส่อุปกรณ์ประจำเช่า ในภาวะก่อนออกกำลังกาย (ก่อน-ใช่) จะค่าของความคลาดเคลื่อนล้มบูรณาในการข้อเข่าที่มุ่งอเข่า 60 องศา น้อยกว่า ภายนอกการออกกำลังกาย (หลัง-ใช่) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p\text{-value}<0.05$)

